

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. ΙΕ'. Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνός. Er' Αθήναις, τὴρ 1 Απριλίου 1848. Τέμ. Α'.

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΜΑΣΤΙΓΙΟΝ.

(*Ἄρθρον πρωτότυπον.*)

Εις τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1841 ὁ στρατηγὸς Βυζᾶς ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλγερίαν ώς γενικὸς Διοικητὴς τῶν Γαλλικῶν κατακτήσεων. Ἄλλ' ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἀπουσίας του ἡ συνθήκη τῆς Τάφρουας εἶχε φέρει τοὺς ἀπαιτούς, καρπούς της· ἡ ἀπερίσκεπτος ἐμπιστοσύνη παρήγαγε τὴν ἀτιμώρητον προδοσίαν. Οἱ στρατηγοὶ Βυζᾶς, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ εἰρηνεύσῃ τὴν εἰς αὐτὸν ἐπιτετραμένην ἀλλοτε ἐπαρχίαν Λαράνην, ἥτις ἔπασχε πρὸ πάντων ἐκ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Ἀδελ-Καδέρου, εἶχε πράξει τὸ μέγα πολιτικὸν σφάλμα τοῦ νὰ συνθηκολογήσῃ μετὰ τοῦ Ἐμίρου τούτου ἐν ὄντοτε δλῶν τῶν Ἀράβων, καὶ οὕτως ἀναγνωρίζων τρόπον τινα αὐτὸν ὡς ἀρχηγὸν τοῦ ἔθνους του, νὰ αὔξῃ τὰ μέγιστα καὶ τὴν ἐπιφύσην καὶ τὴν δύναμιν του. Οἱ πονηρὸι Ἀράψ ἐμετάλλευσεν ἐπιτηδείως τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, καὶ διὰ Διεκτῆς τῷ ὅντι πίστεως παραβάς τὰ συμπεφωνημένα, ἀνέλαβε τὴν ἀφρόνως παραχωρθεῖσαν αὐτῷ ἀρχηγίαν τοῦ ἔθνους του, ἀνερρίπτει τὴν θρησκευτικὴν αὐτοῦ λύσσαν, καὶ τὸ ἀνεστάτωσεν αὐθις ἀθρόον κατὰ τῶν Γάλλων. Εἰς τοσοῦτο δὲ προέσθη θρασύτητος, ὡστε διοικοῦντος τὴν Ἀλγερίαν τοῦ Λαζαλέττου, ἥλωντες μετὰ τῶν ἀγίων ἵππεών του δλην τοῦ τόπου τὴν ἔκτασιν, καὶ ἔφερε πολλάκις τὸν φόνον καὶ τὴν λεηλασίαν μέχρις ἐντὸς θολῆς τῶν πυροβόλων τῶν Γαλλικῶν πόλεων, μέχρις αὐτῶν τῶν τοῦ Ἀλγερίου πυλῶν.

Οἵταν λοιπὸν ἔφθασεν ὁ Βυζᾶς, μέγας προύκειτο ἀγώνων εἰς αὐτὸν, νὰ ἐκτείνῃ τὴν γαλλικὴν κυριαρχίαν ἐκ τῶν τετεχισμένων χωρίων ὃπου εἶχε περισταλῆ, ἐπὶ πᾶσαν τὴν χώραν, νὰ ταπεινώσῃ τὴν ὄφρυν τοῦ Ἐμίρου, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς κατακτητάς, σενῶς πολιορκουμένους ὑπὸ τῶν κατακτηθέντων. Ἄλλ' ὅταν ἔφθασεν, ἥτον συγχρόνως τῆς ἀποκέρω καιρὸς, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἀλγερίου, ἐσχηματισμένη ἦδη κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὅμοιώσιν τῆς Παρισινῆς, ἡμερίμνει περὶ κυριαρχίας καὶ περὶ Ἐμίρου καὶ περὶ κατακτήσεων, καὶ εἶχεν ἀξιώσεις διασκεδάσεων καὶ χορῶν, διότι ὁ Γάλλος καυχᾶται ὅτι χορεύει καὶ ἐπὶ τοῦ κρατῆρος. Τὰς ἀξιώσεις δὲ ταύτας δὲν ἐδύνατο ἀποινί νὰ περιφρονήσῃ ὁ Διοικητής.

Οἱ στρατάρχης Βυζᾶς ἔδιδε λοιπὸν χορὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. Αἱ αἴθουσαί του κατέστειλθον ἀπὸ φῶτα καὶ κρύσταλλα, ἀπὸ ἄνθη καὶ ωραῖας γυναικας, ὡς ἐκπληγτόμενος ἥθελες ἀμφιβάλλει ἀν εύρισκεσαι εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀφρικανῶν πειρατῶν, ἢ εἰς τὸ ἐν Παρισίοις προάστιον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ. Η συρρόη ἥτον μεγίστη, αἱ ἐνδυμασίαι χαρίσταται καὶ λαμπρόταται ἐνταυτῷ. Αἱ κύριαι, κατὰ συστήματα συνεσπειρωμέναι, ἐπεκρίνοντο ἀμοιβαίως, καὶ ἐδέχοντο μὲν κατασκοπευτικὸν ἀλέματα πᾶσαν νεωστὶ εἰσερχομένην, μὴ τὸ ἐνδυμά της προτιρούη κατά τι εἰς τὴν τελευταίαν ἐφημερίδα τοῦ συρμοῦ, δηλαδὴ εἰς τὴν τελευταίας ἀφιχθεῖσαν εἰς Ἀλγερίαν, διότι ὁ ἡλεκτρικὸς τηλέγραφος ἢ δὲν εἶχεν ἐφευρεθῆ εἰσέτι, ἢ δὲν εἶχεν εἰσέτι τεθῆ εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἀγγελιῶν τοῦ συρμοῦ. Οἱ δὲ ἀνδρες, οἱ μὲν νεώτεροι ἐπτερυγίζοντο περὶ τὰς κυρίας, οἱ δὲ ὀριμωτεροι συνωμίλουν περὶ τοῦ συμβάντος τῆς ἡμέρας, τῆς πρότινων ὥρων ἀφιχθεῖσας εἰδήστεος ὅτι σῶμα Ἀράβων αἰρινδίως ἐπιφανέν, ἐτόλμησε νὰ ἀρπάσῃ ἀποστολὴν στρατιωτικῶν ἐφοδίων μόλις μίαν ὥραν μακρὸν τῆς πόλεως. Εἰς δὲ μόνος, νέος τὴν ἥλικιαν, εὐειδῆς τὴν ὅψιν, ἔμενε τῶν ἀλλων μακρὸν, καὶ οὕτω μετὰ τῶν γυναικῶν διεσκέδασεν, οὕτω εἰς τῶν ἀνδρῶν τὴν συνδιάλεξιν ἀνεμίγνυτο, ἀλλ' ἐφανετο ἔχων ἀλλαχοῦ ἥσχολημένον τὸ πνεῦμα, ἢ περιμένων τινὰ, διότι, ἐρειδόμενος εἰς μίαν τῶν ἐπιχρύσων λιγυλιῶν τῆς αἰθίουσης, προσήλου τοὺς ὄφθαλμούς εἰς τὴν θύρην ἀναποσπάσως. Ο νέος οὗτος ἦν ὁ Ρίχάρδος Δυσβαλλών, γραμματεὺς τοῦ πρωτοδικείου τῆς Ἀλγερίας.

Απέναντι δὲ τοῦ μέρους ὅπου οὗτος ἴστατο σύννοις, ἐκάθητο μεταξὺ ἀλλων πολλῶν γυναικῶν καὶ μία, ὑπερβάσα πρὸ πολλοῦ ἥπτη τὰ δρια τῆς νεότητος, ἀλλ' ἔχουσα φυσιογνωμίαν εὐάρεστον καὶ θελητικὴν πάντοτε, διότι ἐπὶ τῶν συμμέτρων καὶ εὐγενῶν τοῦ προσώπου τῆς χαρακτήρων, ἐπέπνεε γλυκύτης καὶ ἀγαθότης. Αὕτη ἐστρέφει συνεχῶς τὰ ἀλέματά της πρὸς τὸν Ρίχαρδον, τὸν ἥτεντες μεριμνης περιπαθοῦς, καὶ πᾶν νέφρος, δοσον λεπτὸν καὶ ἀν ἥπον, ἀναβάνον εἰς ἐκείνου τὸ μέτωπον, ἀντηνακλάτο συμπαθητικῶς εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της. Η κυρία αὕτη ἦν τοῦ Ρίχαρδου ἡ μήτηρ.

Τῆς Κυρίας Δυσβαλλών ἡ καρδία ἦν ἐστία ἀφοσίωσεως καὶ ἀγάπης· νυμφευθεῖσα ἐπὶ νεότητός της μετὰ τοῦ ἀνδρὸς διν ἐνθέρμως ἡγάπα, εἶχεν ἀφιερώ-

Ο Στρατάρχης Βυζάνθος.

σει ὅλην της τὴν ζωὴν εἰς αὐτὸν, καὶ συνταυτίσει τὴν ὑπαρξίαν της μὲ τὴν ἐδικήν του· διερχομένη δὲ ἀπραγμόνως τὸν ἔλον εἰς τὰς ἀγκάλας του, δὲν ἐννοεῖ δι τὸν πῆρχεν εὐτοχία μακράν του, ἢ δι τὸν χωρὶς αὐτοῦ ἦν δυνατὴν ἡ ζωὴ. Ἀλλ᾽ ὅταν ἡ ἀστατος τύχη ἐγκατέλειψε τὰ δύπλα τοῦ Ναπολέοντος, καὶ τὸ ἔκατον θήμερον μετέωρον ἐσβέσθη εἰς τὰ πεδία τοῦ Βατερλώ, καὶ ἐμελλε νὰ ευθισθῇ διὰ παντὸς εἰς τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ωκεανοῦ τὰ ἄγνωστα κύματα, τότε ὁ Κ. Δυνατός ἐλθὼν πρὸς τὴν φιλτάτην του σύζυγον, τὴν ἐφίλησε κλαίων, καὶ θέτων τὸν ωίόν του ἐπὶ τῶν γονέτων της,

— Φύλαξε τοῦτον, τῇ εἶπε· δίδαξε τῷ ν' ἀγαπῆ τὴν πατρίδα του, νὰ πράττῃ τὴν ἀρετὴν, νὰ ἐνθυμῇται τὸν πατέρα του. Ἐχε τον πλησίον σου ἀντὶ ἐμοῦ. Ἡλπίσα νὰ σ' ἔχω γλυκεῖν σύντροφον μέχρι τοῦ τάφου αὐτοῦ, ἀλλ᾽ αὐστηρὸν χρέος ἀλλως μοὶ διατάττει. Ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ εὐεργέτης μου, τῆς Γαλλίας ὁ ἥρως, ἀπάγεται δέσμιος. Θὰ ἤμην ἀνάξιος σου καὶ τῆς ἀγάπης σου, ἀν τὸν ἐγκατέλειπον σημερον. Ἐχε ύγειαν. Ἐλπίζω νὰ ἐπανέλθω, ἀλλ᾽ ὅπως δήποτε σοὶ ἐμπιστεύομαι τὸν υἱόν μας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Κ. Δυνατός ἐπεσεν ἡμιθανής. Οποίχν δήποτε συμφοράν, ηθελε τὴν δε-

χθή καρτερικῶς· ἀλλ' ὁ χωρισμὸς οὗτος ἀνέσπει πρό-
ριζον πᾶσαν τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἐλπίδα της. Ἐκλαυσεν,
ἔφωναξε, παρεκάλεσεν, ἀλλ' ὁ Δυσβαλλὼν, εἰ καὶ μὲ
σπαραττομένην καρδίαν, ἀνέχωρησεν ὅμως, ὑποσχε-
θει; διτὶ θέλει ἐπανέλθει μεθ' ἐνὸς ἔτους παρέλευσιν.
Η̄ δυστυχῆς γυνὴ του διήρχετο τὰς μὲν νύκτας
κλαιούσσα, τὰς δὲ ἡμέρας μετρῶσα πᾶσαν παρερχο-
μένην πτιγμὴν καὶ ἐλαττοῦσαν τοῦ χωρισμοῦ τὴν
διάρκειαν. Ἀλλὰ τὸ ἔτος παρῆλθε, καὶ εἰς τὸ τέλος
αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ Δυσβαλλῶν, ἔφθασεν . . . ἡ εἰδησις
τοῦ θανάτου του. Η̄ ἀπελπισία τῆς ἀθλίας χήρας
ἔχει ἀνάγκην περιγραφῆς; Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας οἱ
ἰατροὶ ἐφοδιῶντο περὶ τῆς ζωῆς της. Τέλος ἐν μιᾷ
τῶν ἡμερῶν λαβοῦσσα εἰς χειράς της τὸν μικρὸν της
Ρίχαρδον.

— Οχι! δέν θ' ἀποθάνω! ἀνέκραξεν. Εἰς ἐμὲ
σ' ἐνεπιστεύθη ὁ πατήρ σου· ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μ'
ἐπιβλέπει, καὶ διατάττει νὰ μὴ σ' ἐγκαταλείψω.
Φίλτατον τέκνον! Εἶσαι ή ζῶσα εἰκὼν σου· διὰ σὲ
Θὰ νικήσω νίκην ἡρωϊκὴν, θὰ νικήσω τὴν ἀπελπι-
σίαν μου!

Καὶ ὡς εἶπεν οὕτω καὶ ἐπραξεν. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν
ἐκείνην ἐφάνη ἡσυχοτέρα, δηλαδὴ τὴν μὲν θλίψιν της
ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῶν θεοῖς λατρεύοντα, τὴν δὲ ἀ-
γάπην της συνέστειλεν ἐντὸς τῆς καρδίας της, καὶ
τὴν ἐπέθεσεν δλην ἐπὶ τὸν οὐρανὸν της καὶ μόνον· αὐ-
τὸν ἔθεωρει ὡς προσφιλῆ τοῦ ἀνδρὸς της παρακατα-
θήκην, ὡς μόνον δεσμὸν της πρὸς τὴν ζωὴν, ὡς μό-
νην σχέσιν πρὸς τὸ παρελθόν, τὸ περιέχον δλην τὴν
εὔτυχίαν της. Καθ' ὅσον ηὔξανε τὸ παιδίον, κατὰ
τοσοῦτον οἱ χαρακτῆρες τοῦ διεμορφοῦντο εἰς δομοί-
τητα τοῦ πατρός του, καὶ τοσοῦτον ηὔξανεν ἡ φι-
λοσοφογία της μέχρι παραφόρου λατρείας. Καθώς
εἰς τὴν θρησκείαν του ἡλικιαν του ἡγρύπνει παρὰ τὴν
κοιτίδα του, ἀνησύχως παραμονεύουσα πᾶν κίνημα,
πᾶν νεῦμα, πᾶσαν φωνὴν του, οὕτω καὶ ἀφ' οὐ ηὔ-
ξησεν εἰς νεανίαν κεκομηρένον μὲν ἔξαιρετα προτε-
ρήματα, ἡ μητρικὴ αὐτῆς μέριμνα δὲν ἐπαυσε παρα-
κολουθοῦσά τον, διότι ἡ χαρά του ητον ἡ μόνη εὐ-
δαιμονία της, καὶ ἡ ἀθυμία του ἡ μόνη της θλίψις.
Ἐπειδὴ δὲ ἡ τῆς καρδίας της ὀξεῖδερκεια ἀνεκάλυψε
πρὸ τινῶν ἡμερῶν σκιάν τινα μελαγχολίας ἐπὶ τοῦ
προσώπου του, διὰ τοῦτο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην
παρετήρει ἀνησύχως τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὴν ἐπ'
αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένην κατήφειαν. Ἀλλὰ τέλος τὸν
εἰδει κινηθέντα ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ φαιδρῶς μει-
διάσταντα, καὶ τότε παρηγορηθεῖσα ἐστράφη πρὸς
τὰς παρ' αὐτῶν καθημένας κυρίας, καὶ ἥρχισε νὰ
συνδιαλέγηται μετ' αὐτῶν.

Άν ὅμως ή Κ. Δυσβαλλὼν εἶχεν ἔξακολουθήσει
τὰς παρατηρήσεις της, ηθελεν ἰδῆ διτὶ οὐ μόνον μει-
διάρια διέστειλεν αἴφνις τὰ χεῖλη του, ἀλλὰ καὶ
ἐπὶ τὰς παρειάς του ἐπεχύθη ταχὺ ἐρύθημα· διτὶ δὲ
προύκαλεσεν ἀμφότερα ἡ εἰς τῆς αἰθούσης τὴν θύραν
ἔμφαντις τοῦ Κ. Σαιν-Μαρτίνου, ταμίου τῆς διοι-
κήσεως, καὶ τῆς ἀνεψιᾶς αὐτοῦ Ιουλίας. Δὲν ἐτάρα-
ξε δὲ ἡ ἀριζις αὐτῶν μόνον τὸν Ρίχαρδον, ἀλλ' ὀ-
λίγου δεῖν δλους τοὺς παρευρισκομένους εἰς τὸν χο-
ρόν· διότι δλα τὰ βλέμματα ἐστράφησαν ἀμέσως
πρὸς τὴν Ιουλίαν, καὶ δλα τὰ δλοπτρα ἀπεσκόπευ-
σαν πρὸς αὐτήν· καὶ οἱ μὲν ἀνδρες ἔθαύμαζον τὸ
ἔξασιον κάλλος τῶν μεγάλων καὶ ζωρῶν ὄφθαλ-

μῶν της, τὴν κόμην της, κατεμέλανον ὡς πτερὸν
κόρακος, τὸ ὑπόχρυσον τοῦ προσώπου της χρῶμα, δί-
δον εἰς τὴν μορφὴν της μεσημβρινὸν τύπον ἐμφαντι-
κώτατον· αἱ δὲ γυναικες μετὰ λεπτόλογον ἔρευναν
ἡναγκάζοντο νὰ ὅμολογήσωσιν ὅτι ητον χαριεστάτη,
καὶ διτὶ ἡ ἐνδυμασία της οὐδὲν εἶχε τὸ ἐπιλήψιμον.

Ο στρατηγὸς Βυζάντος ἐδέχθη τοὺς νεοελθόντας
μετὰ μεγάλης περιποιήσεως· ὡς δέ τελείωσαν αἱ
πρώται δεξιῶσις, καὶ ἡ Ιουλία προύχωρει πρὸς
τὰς λοιπὰς γυναικας, πλησιάσας πρὸς αὐτὴν ὁ Ρί-
χαρδος,

— Τούλαχιστον ἀπόψε, εἶπε, θὰ μοὶ δώσετε,
Κυρία, τὸ Κοτιλλιόν· Απόψε ἐφθασα πρῶτος.

‘Η Ιουλία ἤνοιγε τὸ στόμα διὰ ν' ἀποκριθῆ, καὶ
πιθανῶς διὰ νὰ δεχθῆ, δταν ὅπισθεν ὅρμῶν εἰς τῶν
ὑπασπιστῶν τοῦ στρατάρχου, δ Κόμης Δὲ Λαφεριέρ,
νέος λαμπρὸς τὸ ἐξωτερικόν, ὑπερήφανος καὶ διὰ τὴν
παλαιάν του εὐγένειαν καὶ διὰ τὸν μέγαν του πλοῦ-
τον, καὶ χορευτὴς ἀριστος,

— Δὲν ἐφάσατε πρῶτος, εἶπε προπετῶς. ‘Η Κ.
Ιουλία εἶχεν ὑποσχεθῆ τὸ Κοτιλλιόν εἰς ἐμὲ, κα-
θὼς καὶ τὸν πρῶτον στρόβιλον (βάλς), δστις ἴδου
ἀρχίζει. Δὲν εἶναι ἀληθές, Κυρία;

— Ναι, τῷ διτι. Λυποῦμαι, Κύριε Δυσβαλλὼν,
εἶπεν ἡ Ιουλία μὲ ἀγγέλου μειδίαμα, ἐν ᾧ ἔτεινε τὴν
χειρά της πρὸς τὸν Κόμητα.

‘Η πονηρὸς ἐψεύδετο ἀσυνειδήτως.

— Οὕτε ἀπόψε! ἐψιλύρισεν δ Ρίχαρδος, ἐνῷ ἐ-
στρέφετο διὰ νὰ μακρυνθῆ· καὶ τὸ πρόσωπόν του,
διαφανὲς κάτοπτρον τῆς ψυχῆς του, ἀπὸ ἐρυθροῦ ἔ-
γινε κάτωχρον.

‘Η Ιουλία τὸν ἡτένισε μίαν στιγμὴν σιωπῶ-
σα. Ἐπειτα δὲ, διερχομένη πλησίον του διὰ νὰ
λαβῇ τὴν θέσιν της εἰς τὸν χορὸν,

— Εἶχω ἀκόμη τὸν τρίτον ἀντίχορον, τῷ εἶπε·
Τὸν δέχεσθε;

Ο Ρίχαρδος ἔκλινε ψυχῆς εἰς σχῆμα παραδο-
χῆς, καὶ τοῦ προσώπου του ηὔξανεν ἡ ωχρότης.

— Χωρίζόμεθα φίλοι λοιπόν; ἐπρόσθεσεν ἡ Ιου-
λία, ἀπευθύνουσα εἰς αὐτὸν γοητευτικὸν βλέμμα.

Ο Ρίχαρδος ἔκλινεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν, καὶ δὲ
λον τοῦ τολμαστοφύτην ητον ζωηροτάτη, καὶ ἡ Ιουλία
πλήρης εύθυμίας, ἔχορευεν ὡς πτερωτή, καὶ ἐλάλει ὡς
χειλειδών.

Μετὰ τὸν πρῶτον χορὸν ἐλθοῦσα ἐκάθησε πλησίον
τῆς Κ. Δυσβαλλῶνος, ητος εἰς τοιαύτας περιστάσεις
τῇ ἐχρησίμευε πολλάκις ὡς μήτηρ, διότι μητέρα δὲν
εἶχεν. ‘Απ' ἀρχῆς τῆς κατακτήσεως δ πατήρ της
ηθελεν εἰς Αλγερίαν, δπου καὶ ἐφονεύθη· ἔκτοτε δὲ
ἔμεινεν αὐτὴ πλησίον τῆς Κυρίας Σαιν-Μαρτίνου, τῆς
Θελασ της, ητος ητον δ πλησιεστέρα της συγγενής.
‘Η Κυρία δμως αῦτη, φιλάσθενος οῦσα, δὲν ἐδύνατο νὰ
τὴν συνοδεύῃ πάντοτε εἰς τὰς συναναστροφάς· διὰ
τοῦτο η Ιουλία ηθελεν εύρισκεσθαι εἰς δεινὴν καὶ δυ-
σάρεστον θέσιν ἐν μέσῳ τοῦ κόσμου, ἀν η Κυρία Δυ-
σβαλλῶν, συμπαθής καὶ εὐεργετικὴ πάντοτε, δὲν ἔξ-
τεινεν ἐπ' αὐτῆς σκιάν προστάτιν.

Πλησίον της δὲ ἐκάθησε μετὰ τὸν χορὸν καὶ
συγχορευτής της, καὶ αἱ συνδιαλέξεις των ἔξηκολού-
θησαν ζωηρότεραι καὶ εύθυμότεραι ἀπὸ πρότερον. Ο
Ρίχαρδος μέχρι τοῦ τρίτου ἀντίχορου δὲν ἐπλησίασε

διόλου εἰς τὴν Ἰουλίαν, ἀπέφευγε δὲ καὶ νὰ διέλθῃ ἐμπρός της, ἵνα νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐπ’ αὐτήν. Ἀλλ’ ὡς ὁ ὑπὸ μαγνητικὴν ἐπιρρόὴν εὑρισκόμενος ἔλεπε καὶ τὰ μῆταράντα, καὶ ἀκούει καὶ τὰ μᾶλλον μεμακρυσμένα, οὕτω καὶ αὐτὸς εἶχε διηνεκῶς πρὸ ὄφθαλμῶν του τὴν Ἰουλίαν καὶ τὸν νέον Κόμητα, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ἅκρον τῆς αἰθούσης ὅταν κατέφευγεν, ἔβλεπεν ὅμως ἐκείνης τὸ φαιδρὸν μειδίαμα, καὶ ἤκουε τὸν ταραχώδη τοῦ Κόμητος γέλωτα· διότι, ὅσον καὶ ἀν διάρχος ἐπροσπάθει κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ν’ ἀποδεῖξῃ εἰς ἑαυτὸν τὸ ἐναντιον, εἶναι ἕβδαιον ὅτι ἔλαττενε τὴν Ἰουλίαν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως ψυχῆς ἐνθέρμου καὶ ποιητικῆς ὡς ἡ ἐδική του. Ἐνόμισε μάλιστα εἰς διαφόρους περισσότες ὅτι τὸ αἰσθημά του διωράτο ὑπὸ τῆς νέας καὶ ὅτι δὲ ἔμενεν οὐδὲ αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς αὐτό. Ἀλλὰ τῆς Ἰουλίας ὁ χαρακτὴρ ἦτον φαινόμενον ἀντιφάσεων, πλήρης αἰδήμονος συστολῆς συγχρόνως καὶ πλήρης ἀνδρικῆς τόλμης, δεκτικὸς σφοδρῶν αἰσθημάτων, καὶ ἐνταυτῷ ἔλαφρᾶς ἐπιπολαιότητος, φλογερὸν ἡφαίστειον εἰς τὸ ἕβδος, ἀνθρόδης λειμῶν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, δλισθηρὸς χαμαιλέων, συμματαζάλλων χρῶμα μετὰ τῶν περικυκλούμενῶν αὐτὸν χρωμάτων. Διὰ τοῦτο, ἐνῷ ὁ Ριχάρδος ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεκάλυπτεν ἀληθῆ συγκίνησιν καὶ ἐμβριθῆ αἰσθησιν εἰς αὐτὴν, καὶ ἡ λέξις ἥτις ἔμελλε νὰ μεταβάλῃ τὴν ζωὴν του πᾶσαν εἰς χαρὰν παραδείσου, ἐθοιβέτο φλογερὰ εἰς τὰ χείλη του, αἴφνης τὴν ἔβλεπε κούφως μετατρεπομένην, τὰς ματαλὰς τέφρεις ἐκθύμως ἐπιζητοῦσαν, καὶ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν χειλέων του κατηρχεστο πικράεις τὴν καρδίαν του πάλιν, καλέμενην ἀπορῶν ἀν ἡγάπατα τὴν ἐντελεστέραν ἢ τὴν κοινοτέραν τῶν γυναικῶν. Πρὸ πάντων δὲ μετὰ τὴν ἀριξίν τοῦ σωτάρχου Βυζάντου, τῆς Ἰουλίας ἡ κεφαλὴ ἐφαίνετο μὴ δυνηθεῖσα ν’ ἀνθεῖη εἰς τὴν χρυσόκροτον στολὴν, εἰς τοὺς ἀργυροῦς πτερυνιστήρας, εἰς τὸν ἔκανθὸν μύσακα, εἰς τὸ εὐγενὲς ὄνομα, εἰς τὴν φήμην τοῦ πλούτου, καὶ εἰς τὸν γερμανικὸν στρόβιλον τοῦ Κόμητος Δε-Ακφερίέρου. Εἰς ὄλους τοὺς χροῦς, εἰς ὄλας τὰς διασκεδάσεις, εἰς ὄλας τὰς ἔκδρομάς, πεζὰς ἢ ἐφίππους, ὁ Κόμης ἦτον πλησίον της πάντοτε, καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ ὑπασπιστοῦ τοσοῦτο συνεκίασε τὴν τοῦ Ριχάρδου εἰκόνα, ὡστε ἴδομεν τὴν Ἰουλίαν καταργοῦσαν ὡς καὶ εἰς ψεῦδος διὰ ν’ ἀποφύγη αὐτὸν, καὶ νὰ δώσῃ τὸ Κοτιλλίον εἰς τὸν προτιμωμένον χορευτήν.

Τέλος ἔφθισεν δ τρίτος ἀντίχοος. Ὁ Ριχάρδος ἤλθε πρὸς τὴν Ἰουλίαν, ὅλος τρέμων ἀπὸ συγκίνησιν, καὶ αἰλίνας σιωπηλῶς πρὸς αὐτὴν, τὴν ὥδη γίγνεσσιν εἰς τὴν θέσιν της. Ὅταν ἤθιλησε νὰ τῇ ἀποτελέη τὸν λόγον ἢ φωνὴ του ἦτον πλήρης δακρύων. Ἀλλ’ ἡ Ἰουλία ἦτον τόσον φαιδρὰ, τόσον εὐθυμος, τῷ ὥμιλει τόσον φιλικῶς, μετὰ τόσης ἐμπιστοσύνης, ἐπειτα δὲ ἦτον τόσον ὥρατα, ὡστε ὁ Ριχάρδος, ἐλθὼν μὲ ἀπόφασιν νὰ μείνῃ ἀδιάφορος καὶ ψυχρὸς, καὶ μετὰ τὸν χορὸν νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ πλησίον της διὰ πάντοτε, συνεταράχθη κατ’ ἀρχὰς, μετὰ ταῦτα παρεδόθη εἰς ἀρραστὸν γοντείαν, καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀντιχόρου, ὡς παιδίον πειθόμενος εἰς τὸ πρῶτον της νεῦμα, ἐσπευσε μὲ πάλλουσαν καρδίαν νὰ καθήσῃ εἰς θέσιν ἣν τῷ ἔδειξε κενὴν πλησίον της.

Ἀλλ’ ἐνῷ συνωμίλουν, καὶ ἡ συνδιάλεξις ἐλάμβα-

νε χαρκυτῆρα ὅλως ἐμπιστευτικὸν, καὶ ὁ Ριχάρδος ἐπέτα εἰς τὸν ἔδομον οὐρχάν, ἀπὸ τῆς αἰθούσης τὸ ἄλλο πέρας δρμᾶς ὁ Κόμης θαρυβωδῶς, λαμβάνει τὴν πρώτην τυχοῦσαν καθέδραν, καὶ κάθηται ἐμπρὸς τῆς Ἰουλίας, ὃστε νὰ γίνη εἰς τὸν διάλογον τρίτος. Ὁ Ριχάρδος ἡσθάνθη ἰσχυρὸν πεισμα ἐντόστου, ἀλλ’ ἐνόμισεν, ἷτολάχιστον ἐπροφασίσθη καθ’ ἑαυτὸν ὅτι νομίζει, ἀποτον νὰ ἐγερθῇ τότε καὶ νὰ ἀπέλθῃ.

Ἄπο λόγου εἰς λόγον ὡμίλησαν καὶ περὶ τῶν Αράβων τῶν φνέντων περὶ τὴν πόλιν.

— Ἀν ἔλθουν νὰ μᾶς προσβάλουν οἱ Ἄραβες, ἐλπίζω δι τι θὰ μᾶς ὑπερασπισθῆτε κύριε Κόμη, εἶπεν ἡ Ἰουλία μὲ φιλάρεσκον τρόπον πρὸς τὸν Δὲ Λαφεριέρον.

— Τὸ ξίφος τοῦτο εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν σας, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός· ὅταν σᾶς ὑπερασπίζεται ἡμπορεῖ ν’ ἀντιταχθῇ καθ’ ὅλης τῆς Ἀραβίας, τῆς Ηετραίας καὶ τῆς Βύδαμονος. Δεχθῆτε με ὡς ἴπποτην σας, καὶ μὴ ἔχετε φόβον.

— Εἴννοεῖται δι τι θέλομεν γύρει τὸ αἷμά μας ὑπὲρ ὑμῶν, κυρία, ἐσπευσε νὰ προσθέσῃ ζωηρῶς ὁ Ριχάρδος, καὶ δι τι θέλετε ἔχει τὰ σώματά μας προπόργιον.

— Βλέπετε, Κυρία, δηοτα μάγισσα εἰσθε; εἶπεν ὁ Κόμης χαριστικόμενος. Τὸν Κ. Δυσβαλλώνα, τὸν εἰρηνικὸν ὑπορέτην τῆς Θέμιδος, μετεβάλλατε αἴφνης εἰς πολεμιτὴν αἱματοχαρῆ. Ὁ Κ. Δυσβαλλών ἐπεμβαίνει εἰς τὰ δικαιώματά μας.

Ο Ριχάρδος ἤτον ἔτοιμος ν’ ἀπαντήσῃ πικρόν τινα λόγουν ἀλλὰ συνηρθάνθη δι τι ἐδύνατο νὰ φανῇ γελοῖος, καὶ ἐσιώπησε.

— Άν ήμην ἀνήρ, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ἀποβλέπουσα πρὸς τὸν Λαφεριέρον, θέλεια γίνει στρατιώτης. Εἶναι τὸ μόνον ἐπάγγελμα σχειρὸν τοῦ ἀνδρός. Τί εὐγενέστερον τοῦ νὰ στηρίξηται τις ἐπὶ τῆς ἀνδρείας του, καὶ οὐδένα φοβούμενος, νὰ σώζῃ ἀκόμη καὶ νὰ ὑπερασπίζηται καὶ τοὺς φίλους του.

— Καὶ ἡ ἀνδρεία, εἶπεν ὁ Ριχάρδος, δηγχθεὶς τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοὺς ἀπερισκέπτους τούτους λόγους, εἶναι ἀφευκτὸν νὰ εὑρίσκηται μόνον ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ στρατιώτου;

— Τούλάχιστον, ἀπήντησεν ἡ φιλόγελως κόρη, ὑπὸ τῶν μανδύων τοῦ δικαστοῦ δὲν θὰ μᾶς πείσετε δι τι πρέπει νὰ τὴν ζητήσω. Δὲν εἶναι ἀληθὲς κύριε Κόμη;

— Κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης καγγάλων ἀν κυριεύουσαν ποτὲ οἱ Ἄραβες τὸ Αλγέριον, δὲν σᾶς συμβούλευω νὰ προσφύγητε εἰς τὸ δικαστήριον διὰ νὰ σωθῆτε.

— Οταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς δοκιμασίας, εἶπεν ὁ Δυσβαλλών, ἐνῷ ἡ κορυτενὴ ἥδη ν’ ἀναβράζῃ τὸ αἷμά του, τότε θέλομεν ίδη ποῦ ὑπάρχει ἡ ἀληθής ἀνδρεία.

— Ω! κύριε Δυσβαλλών, εἶπεν ἡ Ἰουλία. Μᾶς πέμπετε εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καλάνδας Χθὲς ἐπῆγα ἐφιππος ἔως εἰς τὴν μεγάλην Βρύσιν, καὶ ἔκει, εἰς τὸν πλάτανον, ἐλησμόντα τὸ χρυσοῦν μου μαστίγιον. Πρὸ ὅληγου ἐπρότεινα εἰς τὸν κύριον Κόμητα νὰ μοι τὸ φέρῃ αὔριον, ἀλλὰ μοι ἀπεκρίθη δι τι εἶναι ἀδύνατον, διότι οἱ Ἄραβες κατέχουν τὴν διόδον. Άν εἶσθε δηρῶς διόπου μᾶς λέγετε, ίδου καιρὸς νὰ τὸ ἀποδείξητε· φέρετε μοι τὴν μάστιγά μου, νὰ σᾶς δώσω τὸν σέφανον τῆς ἀνδρείας.

— Δὲν σᾶς λέγω δι τι εἶμαι κορωνή, κυρία, εἶπεν ὁ Ριχάρδος συστέλλων τὰς ὄφρους, καὶ στρατεύεις τούτην ὑπόκλισιν, ἐμακρύνθη, διῆτε ἥδη ἥριξεν δ

νέος χορός δι' ὅλης δὲ τῆς ἑσπέρας δὲν ἐπλήσσεται εἰς αὐτὴν πλέον. Εἰς τὸ *Koulliōdē* ή Ἰουλία τὸν ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν γωνίαν ιστάμενον ωχρὸν καὶ ἀκτιντόν, καὶ ἡλιθε πρὸς αὐτὸν νὰ τὸν ἐκλέξῃ δι' ἔνα γύρον. 'Ο *Ριχάρδος* ἐγέρευσε, καὶ τὴν ἄφησεν εἰς τὴν θέσιν της, εὐχαριστήσας αὐτὴν μὲ θαυμαῖαν κλίσιν τῆς κεφαλῆς, χωρὶς νὰ εἰπῇ οὐδὲ λέξιν. Μετὰ ταῦτα ἀνεγέρθησεν ἀπὸ τὸν χορὸν μετὰ τῆς μητρός του.

Τὴν ἐπαύριον, ἡμέραν κυριακήν, καθ' ἣν τὰ δικαστήρια ἐσχόλαζον, ἐτοιμάσας ἀπὸ πρωΐας τὸν ἵππον του, καὶ λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ πυροβόλον του, ἀπεκαρέτησε τὴν μητέρα του λέγων ὅτι ὑπάρχει νὰ κυνηγήσῃ. 'Η Κυρία Δυσαλλών τὸν προέτρεψε νὰ μὴν ἔκτεθῇ, μέχρις οὐδὲ οἱ Ἀράβες διωγθῶσιν ἀπὸ τὰ πέριξ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὴν καθησύχασε διατρυχίζομενος ὅτι αὐτοὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴν ἀπεσύρθησαν ἥδη, ὅτι ἀλλως τε γνωρίζει τοὺς δρόμους καλῶς.

'Ιππεύσας λοιπὸν, ἔξιλλε τῆς πόλεως, καὶ ἐστράφη εὐθὺς πρὸς τὴν μεγάλην θρύσιν. Ἀλλὰ, καθὼς εἶπεν, ἔγνωρίκε τοὺς δρόμους καλῶς δι' ὃ μεθ' ἡμισέσιας ὥρας ἱππασίαν ἐγκατέλιπε τὴν δημοσίαν ὁδὸν, καὶ ἔλαβε πλαγίως ἀγνωστὸν στενωπόν, θυθιζομένην μεταξὺ ὑψηλῶν θάμνων οὔτινες τὸν ἔκρυπτον, αὐτὸν καὶ τὸν ἵππον του. Οὕτω πρόσθι ἀκόμη ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ ἀθορύβως, ἀλλὰ τέλος ἐφθάσεν εἰς μέρος ὃπου ἐπρεπεν ἀναγκαίως νὰ διέλθῃ διὰ τῆς ὁδοῦ. Ἐκεῖν ἐλέπει ὅτι οἱ Ἀράβες κατεῖχον αὐτὴν. Χωρὶς νὰ θορυβήσῃ, αἰφνίδιως κεντᾷ τὸν ἵππον του, δρυμῷ εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, καὶ πόλιν συνέλθωσιν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν των, βίπτεται ὡς ἀστραπὴ εἰς τὴν στενωπόν τὴν ἀπέναντι τοῦ ὁδοῦ. Οἱ Ἀράβες τὸν διώκουσιν ἐξ ὅπιστο, ἀλλὰ ἔκεινος, γνωρίζων τὰς θέσεις, καὶ ἥδη κερδίσας ἐπὶ αὐτῶν τινα δρόμον, φθάνει εἰς τὸν πλάτανον, εἰς τὸ μέρος ὃπου τῷ εἶπεν ἡ Ἰουλία ἀλέπει τὸ μαστίγιον, τὸ ἀρπάζει τρέχων, καὶ ἀμέσως τρέφεται πρῶτον πρὸς δεξιά, μετὰ ταῦτα πρὸς ἀριστερά, σπώς, εὗρη διεκφυγὴν ἀπὸ τοὺς διώκοντας. Ἀλλὰ δὲν ἥτον πλέον καρίθε. Οἱ Ἀράβες τὸν εἶχον φθάσει. Τότε ἀλλάζων σχέδιον, ἐστρέψεν ἀπότομῶς τὸν ἵππον του πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἐφορμήσας, ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ πρώτου προσεργομένου, καὶ τὸν ἐπλήγωσε. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἔψας τὸ πυροβόλον του κατὰ γῆς, ἔσειρε τὴν μάχαιραν ἣν ἔφερεν εἰς τὸ πλευρόν του, καὶ ἥρχισε νὰ μάχηται λυσσωδῶς, ἐπὶ τὴν ἀπονενομένη ἐλπίδι τοῦ νὰ διασχίσῃ τὸν δρόμον του διὰ τῶν ἐχθρῶν. Ἀλλὰ τὰ ἀδύνατα ἐπεχείρει. Μετ' οὐ πολὺ τὸν περιεκύλωσαν ὑπὲρ τοὺς πεντάκοντα, καὶ διάριθμός των τοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν. Οἱ *Ριχάρδος* ἡγωνίσθη ἀπηλπισμένως, ἀλλὰ τέλος τὸ ξίφος του ἐθραύσθη εἰς τὰς χειράς του, καὶ ἡναγκάσθη νὰ παραδοθῇ. Ἡ ἀνδρεία του ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Ἀράβες μέγα σέβας.

Ἄμα δὲ τὸν συνέλαβον, τὸν ἔσυρον εἰς ἀγνωστὸν καὶ ἀπρόσιτον μέρος τοῦ ὄους, καὶ ἔκει τὸν ἀφῆκαν ὑπὸ φρουρὴν ἀσφαλῆ.

Ως δὲμεινεν δ' *Ριχάρδος* μόνος μὲ τὸν πρῶτον φρουρὸν ὃστις ἐτάχθη εἰς τὴν φυλακήν του, πλησιάσας εἰς αὐτὸν,

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς χρήματα; τῷ εἶπε·

— Θέλω, ἀπεκρίθη δὲ Ἀράβη.

— Τί θέλεις νὰ σοὶ δώσω διὰ νὰ μ' ἀφήσῃς νὰ φύγω;

Οἱ Ἀράβη ἐγύμνωσε τὸ γεταγάνιόν του.

— Άν κινηθῆς μόνον, εἶπεν, ἢ ἀν ἐπαναλάβῃς αὐτὴν τὴν λέξιν, σὲ κόπτω τὴν κεφαλήν.

— Καλά· ἀλλὰ δέχεσαι νὰ πηγαίνης αὐτὴν τὴν μάστιγα εἰς τὸ Ἀλγέριον;

— Τί μὲ δίδεις;

— Χίλια φράγκα.

— Δέχομαι.

— Ηξέντεις νὰ γράφης;

— Ηξέντω.

— Θὰ εὕρης εἰς Ἀλγέριον τὴν οἰκίαν του Κ. Σαίν-Μαρτίνου, καὶ ἔκει θὰ ζητήσῃς τὴν ἀνεψιάν του Ιου-λίαν Βωσάν,— γράψε τὸ ὄνομα — καὶ θὰ τὴ δώσῃς εἰς χεῖράς της αὐτὸ τὸ μαστίγιον.

— Καὶ τί θὰ τὴν εἰπῶ;

— Τίποτε.

— Καὶ ἀν μ' ἐρωτήσῃ;

— Δὲν θ' ἀποκριθῆς.

— Καὶ τίς θὰ μὲ πληρώσῃ;

Οἱ *Ριχάρδος* ἐβίγαλεν ἀπὸ τὸν δάκτυλόν του χρυσοῦν δακτυλίδιον.

— Θὰ ζητήσῃς ἔπειτα, εἶπε, τὴν Κυρίαν Δυσαλλών. Θὰ τὴ δώσῃς αὐτὸ, καὶ θὰ τὴν εἰπῆς ὅτι ὁ μίσος της συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἀράβες, ἀλλὰ ζῇ. Ή μήτηρ μου θὰ σοὶ δώσῃ τὰ χίλια φράγκα.

— Καὶ ἀν δὲν μὲ πιστεύσῃ;

Οἱ Δυσαλλών ἐγράψε τὰς ἀκολούθους λέξεις ἀραβιστίτι. « Μή λυπεῖσθε, ζώ. Δέσατε χίλια φράγκα εἰς τὸν ἐπιφέροντα, καὶ ἀφήσατε τὸν ν' ἀναχωρήσην. »

— Δός τοῦτο, τῷ εἶπε, καὶ θὰ σὲ πιστεύσῃ.

Οἱ Ἀράβη ἔλαβε τὸ γραμμάτιον, τὸ ἀνέγνω προσεκτικῶς, τὸ ἐφύλακεν εἰς τὴν ζώνην του, καὶ ἔμα παρῆλθεν. Ἡ ὥρα τῆς φυλακῆς του, ἀναβάς εἰς τὸν ἵππον του ἀνεχώρησεν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ I.

Ο ΛΟΡΔ ΒΡΟΥΜ (Brougham).

Ο Λόρδ *Βρόουμ*, Καγγελάριος τῆς *Αγγλίας*, ἐγεννήθη τὸ 1779 εἰς *Εδεμβούργον* ἀπὸ γονεῖς ἀρχαιοτάτης μὲν οἰκογενείας, ἀλλὰ πτωχούς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, πάντα ἐγήρασκον ἐν *Αγγλίᾳ*, καὶ τὰ πράγματα, καὶ αἱ ἴδει, καὶ οἱ θεσμοί, καὶ μόνη ἡ Σκωτία μεταξὺ τῶν τριῶν Βασιλειῶν, ἔβα-δίζε τὴν ὁδὸν τῆς προύδου, χάρις εἰς τὰ πανεπι-στήματα της, θεμελιώθεντα ἐπὶ εύρυτάτων έρεσιν, καὶ ἔμαρτυρικά μὲ τὰς ἀνάγκας ποινωτικέ-νης καὶ σορῆς. Εάν η Σκωτία παρεδέχετο τὸ αὐτὸν ἐκπαιδευτικὸν σύστημα τῆς *Αγγλίας*, θεσαίως ἡ περίδοξος φιλοσοφικὴ σχολὴ της, δὲν θὰ ἐφθανεν εἰς τὴν περιοπὴν ἐκείνην ἀφ' ἣς διεγύθη λαμπρὸν φῶς καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην. Οἱ κατακρίναντες τὴν σγο-λὴν ταῦτην ὡς ἀντιτάξαντας σοφίσματα εἰς τὰ σο-φίσματα τῆς *Μπικουρέζου* σχολῆς, θέλουσι θεσαίως ὀμολογήσεις ὅτι ἐδωκεν εἰς τὰς γενικὰς σπουδὰς τὴν ὀλησίν ἐκείνην, εἰς ἣν ὅφελει. Η *Μεγάλη Βρετανία* τὸν θαύμαδὸν τῆς ἀκριβείας καὶ τῆς δεινότητος ὅλων